

saa høj Grad som muligt overlade til Kommissionerne at føre denne Lov ud i Livet, og selv om man giver dem et noget frit Spillerum, nærer jeg ikke den mindste Frygt for, at de ikke skal finde det rette, thi det staaer Kommissionerne frit for at antage eller ikke antage dem, der søger Jord efter denne Lov, og de vil som Regel kunne indhente fyldestgørende Oplysninger i saa Henseende. Hvorvidt de Ændringsforslag, som sigter til det, jeg her nævner, vil faa stor Betydning, skal jeg ikke kunne afgøre, men jeg vil antage, at de kan virke i den Retning. Det ærede Medlem fra Svendborg har neppe Ret, naar han siger, at der ikke vil komme særlig mange Ansøgninger fra Byfolk, der er fødte og opdragne ude paa Landet, om at komme ind under denne Lov, og han har vist heller ikke Ret i, at de fleste Ansøgere af denne Art ikke egner sig til at komme ind under Loven. Ved den store Udstykning, der er foretaget oppe ved Aalborg ved Store Restrup, meldte der sig ikke mindre end 70 Ansøgere fra Aalborg By. De 10 af dem har faaet Jord ved denne Udstykning, der omfatter ikke mindre end 1,500 Tdr. Land. Der er paa disse 1,500 Tdr. Land oprettet 50 selvstændige Brug. I Forvejen var der udstykket en Del af denne Hovedgaards Jord, og paa dette Areal var der oprettet et lignende Antal nye Brug. Der er med andre Ord ved den Udstykning dannet omtrent 100 selvstændige Hjem i Stedet for, at der før kun var eet. Jeg nævner dette for at vise, at der er en Tilbøjelighed til at søge fra Byerne ud paa Landet, og det maa vi, som er derude, ret glæde os over, da vi godt kan se, at dette i det lange Løb vil faa stor og gavnlig Betydning.

Den næste Ændring findes under Nr. 7 til § 7. Jeg har tiltraadt dette Ændringsforslag, men ligesom den ærede Ordfører (Niels Frederiksen) maa jeg sige, at det er en Forringelse af Lovforslaget. Det er ikke, fordi jeg mener, at dersom Lovforslaget blev vedtaget, som jeg havde fremsat det, vilde man i ret mange Tilfælde være gaaet ud over den Sum, der er sat som Maksimum, nemlig 10,000 Kr., men fordi jeg havde haabet, at Udvalget havde kunnet følge Lovforslaget netop ud fra den Betragtning, at Kommissionerne nok skulde finde den rette Norm for Størrelsen af saadanne Husmandsbrug, som en Familie kunde leve paa og drive. Jeg tror, at det vilde have haft sin Betydning, hvis vi kunde være blevet enige derom

netop nu, ikke saa meget for denne Lovs Revision i Øjeblikket som for de Spørgsmaal, der kan komme til at tangere dette Spørgsmaal senere hen i den Lovgivning, som ligger for.

Ændringsforslag Nr. 8 til § 8 sætter Maksimumsværdien af det Jordstykke, som en Ansøger maa eje for her at kunne komme i Betragtning, til 1,200 Kr. Dette falder godt sammen med den Praksis, jeg har skabt i den Tid, jeg har været Minister, idet jeg er gaaet ud fra, at en Mand kan have et Areal paa 2 Tdr. Land midt del Jord og dog komme ind under denne Lov.

Ændringsforslag Nr. 10, hvorefter man stryger 2det Stykke af § 9, har jeg tiltraadt, og jeg gjorde allerede ved Lovforslagets første Behandling opmærksom paa min Tankegang i saa Henseende. Hovedhensigten med det Ændringsforslag, som Udvalget her har stillet, er efter min Mening den, at naar en Mand har købt sit Jordstykke, opført sine Bygninger og anskaffet en rimelig Besætning og Inventar dertil, skulde han fremtidig kunne faa $\frac{9}{10}$ deraf at laane. Jeg ved ikke, om dette nogen Sinde er kommet til Anvendelse i Administrationen, men det kunde jo komme, og jeg synes derfor, at det vilde være heldigt, om 2det Stykke af Paragraffen blev strøget. Jeg er selvfølgelig ikke blind for, at hvis Ændringsforslaget vedtages, vil Staten fremtidig løbe en større Risiko end nu. Men det frygter jeg ikke, og det glædede mig, at Risikoen ikke var Grunden til, at det ærede Medlem fra Faaborg (Starcke) ikke vilde stemme for Ændringsforslaget. Den Opgave, der her skal løses, er saa stor, at man med Rette kan stille den Fordring til Staten, at den hjælper disse Mennesker med de smaa Penge til at faa Jord at dyrke. Men derefter bør man ogsaa stille dem under nogenlunde de samme Vilkaar som alle andre. Det er det, der er Meningen med §§ 7 og 9. Det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) sagde, at det var et brydsomt Arbejde, der blev gjort paa disse Brug, men netop derfor synes jeg, at det er baade rigtigt, forsvarligt og forstandigt, at Staten udsætter sig for denne Risiko. Den vil dog kun indtræde i enkelte Tilfælde, naar der er bevilget Laan til Folk, der maaske ikke i fuldt Maal egner sig til Opgaven, eller naar vedkommende bliver syg, eller andre store Uheld støder til. Ellers — det føler jeg mig overbevist om — skal disse Folk nok vide at drive deres Lod saaledes, at Staten faar